

Sygn. akt I C 1472/15

Dnia 21 listopada 2017 roku

Sąd Okręgowy w Nowym Sączu I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Franczak-Opiela

Protokolant: prot. sąd. Katarzyna Kulpa

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 listopada 2017 roku w N.

sprawy z powództwa E. B.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powódki E. B. kwotę 57 000,10 zł (pięćdziesiąt siedem tysięcy złotych 10/100);

II. zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powódki E. B. rentę bieżącą w kwotach po 934,00 zł (dziewięćset trzydzieści cztery złote 00/100), płatną z góry do rąk powódki E. B. do dnia 13-tego każdego kolejnego miesiąca – począwszy od 30 maja 2017 roku;

III. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

IV. nakazuje ściągnąć od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Nowym Sączu kwotę 3 411,00 zł (trzy tysiące czterysta jedna złote 00/100) tytułem opłaty od uwzględnionego roszczenia oraz kwotę 109,29 zł (sto dziewięć złotych 29/100) tytułem części wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa;

V. odstępuje od obciążenia powódki E. B. kosztami postępowania.

Sygn. akt I C 1472/15

UZASADNIENIE

wyroku z 21 listopada 2017 roku

W pozwie z 9 marca 2015 r. powódka E. B. domagała się zasądzenia od pozwanego (...) S.A. w W. renty w wysokości po 4 000 zł miesięcznie płatnej od 13 lutego 2014 r. z ustawowymi odsetkami za każdy dzień zwłoki, płatnych w terminach regularnych do 13-tego każdego kolejnego miesiąca. W uzasadnieniu swojego żądania podała, że renty domaga się w związku z całkowitą niezdolnością do pracy na skutek wypadku któremu uległa, gdy jeszcze uczęszczała do szkoły. Powódka wskazała, że na wysokość dochodzonej kwoty wpływ mają: koszty egzystencji, koszty niezbędnego leczenia i rehabilitacji, a także przyszłe koszty wynajmu mieszkania i koszty pożyczki na niezbędne leczenie.

Po stwierdzeniu przez Sąd Okręgowy swej niewłaściwości rzeczowej i przekazaniu sprawy do Sądu Rejonowego w Nowym Sączu powódka w piśmie z 5 maja 2015 r. rozszerzyła żądanie pozwu domagając się od pozwanego na jej rzecz renty z tytułu trwałej i całkowitej niezdolności do pracy od dnia 1 stycznia 2003 r. do 12 lutego 2014 r., w kwocie po 2 000 zł miesięcznie, należność z tego tytułu powódka skapitalizowała domagając się za ten okres kwoty 242 000 zł, zaś od 13 lutego 2014 r. powódka domagała się renty miesięcznej po 4 000 zł z tytułu całkowitej niezdolności do pracy oraz z uwagi na pogłębienie i nasilenie się występujących schorzeń po trepanacyjnych.

Po przekazaniu sprawy według właściwości do Sądu Okręgowego w toku sprawy powódka wielokrotnie zmieniała żądanie pozwu w zakresie dochodzonych kwot z tytułu renty oraz składników renty i ostatecznie w piśmie z 17 lipca 2017 r. domagała się od pozwanego zasądzenia renty w wysokości po 3 200 zł miesięcznie, płatnej do trzynastego dnia każdego kolejnego miesiąca – począwszy od 30 maja 2017 r., natomiast za okres od 1 stycznia 2003 r. do 29 maja 2017 r. domagała się skapitalizowanej renty w wysokości 264 000 zł. Żądanie renty powódka oparła na okolicznościach, że na skutek wypadku z 1989 r. stała się całkowicie niezdolną do pracy, takie żądanie powódka pottrzymała przed zamknięciem rozprawy.

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) S.A. w W. wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany zarzucił, że powódka nie wykazała swojego żądania, oraz, że powódka w swoich żądaniach nie uwzględnia, że otrzymuje rentę wypłacaną przez ZUS z tytułu całkowitej niezdolności do pracy powstałej w czasie uczęszczania do szkoły. Nadto pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia za okres od 1 stycznia 2003 r. do 8 marca 2012 r., podnosząc, że renta jest świadczeniem okresowym i stosownie do art. 118 k.c. przedawnia się z upływem 3 lat.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka E. B. licząc 17 lat, w dniu 5 kwietnia 1989 r. uległa wypadkowi drogowemu, w wyniku którego doznała szeregu poważnych obrażeń ciała, w postaci stłuczenia mózgu i pnia mózgu z jego następowym obrzękiem, ran tłuczonych okolicy guzów czołowych obustronnie, stłuczenia i licznych otarć naskórka twarzy, ran szarpanych kolana prawego, stłuczenia i otarcia naskórka obu ud i obu podudzi oraz rany tłuczonej ręki lewej. Jako następstwa przebytego przez powódkę urazu stwierdzono u niej połowiczny prawostronny niedowład lekkiego stopnia, ataksję lewej kończyny górnej i dość znaczną chwiejność uczuciową oraz szereg blizn w różnych miejscach ciała i głowy. Trwały uszczerbek na zdrowiu u powódki jako następstwo przedmiotowego wypadku został określony przez biegłych lekarzy sumarycznie na 75%.

Orzeczeniem Obwodowej Komisji Lekarskiej ds. Inwalidztwa i Zatrudnienia z 31 stycznia 1990 r. powódka została zaliczona do II grupy inwalidów. W treści orzeczenia wskazano, że ma przeciwwskazania do zatrudnienia w każdej pracy.

Wyrokiem z dnia 11 marca 1991 r. wydanym w sprawie sygn. akt I C 257/90 Sąd Wojewódzki w Nowym Sączu zasądził na rzecz powódki od strony pozwanej (...) S.A. Inspektorat w N. za doznaną w wypadku z 5 kwietnia 1989 r. krzywdę zadośćuczynienie w wysokości 52 086 300 zł oraz ustalił odpowiedzialność pozwanego na przyszłość. Orzeczenie to na skutek apelacji powódki zostało zmienione przez Sąd Apelacyjny w Krakowie wyrokiem z dnia 25 czerwca 1991 r. poprzez podwyższenie kwoty zadośćuczynienia do 72 086 300 zł.

W sprawie tej powódka domagała się zasądzenia od pozwanego na jej rzecz renty z tytułu utraty zdolności do pracy, ale żądanie to zostało oddalone, przy przyjęciu przez sąd, że z uwagi na wiek powódki i kontynuowanie nauki roszczenie o rentę z tego tytułu jest przedwczesne. Wobec ustalenia przez sąd odpowiedzialności na przyszłość powódka w razie przyszłej szkody może wystąpić z takim żądaniem.

Wyrokiem z 17 grudnia 1992 r. Sąd Rejonowy w Nowym Sączu w sprawie sygn. akt I C 505/91 zasądził od (...) S.A. Inspektorat w N. na rzecz powódki E. B. rentę w wysokości 165 zł miesięcznie od 1 czerwca 1992 r. W dniu 17 kwietnia 2000 r. w trakcie postępowania w sprawie sygn. akt IC 249/99 tut. Sądu strony zawarły przed Sądem ugodę, na mocy której pozwany (...) S.A. zobowiązał się płacić na rzecz powódki rentę wyrównawczą w wysokości 300 zł miesięcznie od 1 kwietnia 2000 r., a to w związku ze zwiększonymi potrzebami jakie powódka miała po wypadku z 5 kwietnia 1989 r.

Wyrokiem z 8 października 2003 r. Sąd Okręgowy w Krakowie zmienił decyzję (...) Oddział w N. z 3 stycznia 2003 r. w ten sposób, że przyznał E. B. prawo do renty uczniowskiej od 1 stycznia 2003 r. na stałe. W uzasadnieniu wskazał Sąd, że stan psychofizyczny E. B. upośledza znacznie jej zdolność do podjęcia jakiegokolwiek pracy i nie daje możliwości uzyskania poprawy, gdyż uległ utrwaleniu. Pozostaje nadal całkowicie niezdolna do pracy.

Wyrokiem z 31 sierpnia 2004 r. Sąd Okręgowy w Nowym Sączu oddalił powództwo E. B. skierowane przeciwko (...) S.A. o podwyższenie renty wyrównawczej do 800 zł miesięcznie i o odszkodowanie w wysokości 25 000 zł. W uzasadnieniu tego orzeczenia Sąd wskazał, że powódka nie wykazała by po zawarciu umowy z 17 kwietnia 2000 r. nastąpiły nowe okoliczności uzasadniające podwyższenie renty, jak również nie wykazała, aby ujawniła się nowa szkoda lub pogorszył się jej stan zdrowia. Apelacja powódki wniesiona od tego orzeczenia została oddalona przez Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z 20 stycznia 2005 r., sygn. akt I ACa 1258/04.

W czasie wypadku powódka była uczennicą Liceum Handlowego w N.. Pomimo wypadku ukończyła szkołę i uzyskała zawód technika ekonomisty. Od października 1992 r. do marca 1994 r. pracowała w Spółdzielni (...) w N. na stanowisku referenta do spraw socjalnych. W ramach swoich obowiązków sporządzała wywiady środowiskowe, opinie, wnioski, a także pomagała zdobywać dotacje na sprzęt rehabilitacyjny. Stosunek pracy został z nią rozwiązany z uwagi na długotrwałą usprawiedliwioną nieobecność w pracy. Od marca 1994 r. pobierała z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N. rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy powstałej w czasie uczęszczania do szkoły. 1 września 1995 r. podjęła naukę w Studium Zawodowym. Podczas tej nauki odbywała praktykę w Banku (...) i w (...). Studium ukończyła w 1997 r. z wykształceniem technika ekonomisty o specjalności bankowej. W tamtym czasie w banku (...) nie istniało stanowisko egzekutora kredytowego. Od 1 stycznia 2003 r. renta została przyznana powódce na stałe.

Powódka z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych pobierała rentę w wysokości: od 1 marca 2012 r. do 28 lutego 2013 r. 799,18 zł brutto - 691,25 zł netto, od 1 marca 2013 r. do 28 lutego 2014 r. 831,15 zł brutto - 717,35 zł netto, od 1 marca 2014 r. do 28 lutego 2015 r. 844,45 zł brutto - 728,45 zł netto, od 1 marca 2015 r. do 29 lutego 2016 r. 880,45 zł brutto - 757,21 zł netto, od 1 marca 2016 r. do 28 lutego 2017 r. 882,56 zł brutto - 759,13 zł netto. Od 1 marca 2017 r. powódka otrzymuje rentę 1 000 zł brutto - 854 zł netto.

Dowód : w aktach Sądu Wojewódzkiego w Nowym Sączu sygn. akt IC 257/90: wyrok z 11 marca 1991 r. wraz z uzasadnieniem k. 74 i 76 – 79, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie sygn. akt I A Cr 150/91 k. 99 – 101; w aktach Sądu Okręgowego w Nowym Sączu sygn. akt I C 249/99: protokół rozprawy wraz z ugodą k. 97v; w aktach Sądu Okręgowego w Nowym Sączu sygn. akt I C 231/04: wyrok z 31 sierpnia 2004 r. wraz z uzasadnieniem. k. 153 i 156 – 162, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 20 stycznia 2005 r. wraz z uzasadnieniem k. 185 – 188; w aktach Sądu Okręgowego w Krakowie sygn. VIII U 992/03: wyrok z 8 października 2003 r. wraz z uzasadnieniem k. 27 i 32 – 34; pisma ZUS z wykazem wysokości świadczenia pobieranego przez powódkę k. 190 i 383; kserokopia dyplomu ukończenia szkoły k. 486; kserokopia indeksu k. 478 – 485; karta praktyk k. 451; orzeczenie o stopniu inwalidztwa k. 446; pismo Banku (...) k. 496; zeznania powódki od 00:11;25 k. 466v.

Technik ekonomista zatrudniony w (...) Spółdzielni (...) w N. na stanowisku specjalista lub samodzielny księgowy z w 2012 r. zarobił 18.934,26 zł netto. W kolejnych latach jego średniomiesięczne wynagrodzenie wynosiło: w 2013 r. – 2 173 zł brutto – 1 580,48 zł netto, w 2014 r. – 2 134,17 zł brutto – 1 553,47 zł netto, w 2015 r. – 2 376,43 zł brutto - 1 752,23 zł netto, a w 2016 r. – 2 167 zł brutto - 1 576,30 zł netto. W 2016 r. pracownik ten zarobił 20 341,22 zł netto, a za 4 miesiące 2017 r. osiągnął dochód wynoszący 7 151,07 zł netto.

Dowód: pismo (...) (...) z 19 kwietnia 2016 r. k. 191, k. 217 i k. 385.

Obecnie E. B. ma 45 lat i mieszka w N.. Utrzymuje się z renty pobieranej z ZUS (854 zł), a także z renty wyrównawczej otrzymywanej od (...) S.A. (300 zł). Po przebytych wypadku nadal utrzymuje się u niej niewielki niedowład połowiczny prawostronny pod postacią wygórowanych odruchów głębokich, a nadto okresowo występuje u niej bezwład 4 kończyn. Powódka jest osobą samodzielną i sprawną ruchowo. W związku z przebytych w 1989 r. wypadkiem nie wymaga stałego leczenia specjalistycznego jak również rehabilitacji.

Dowód: opinia biegłego z zakresu neurologii dr R. C. k. 370 – 371.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zgromadzone w sprawie dowody z dokumentów, w tym z dokumentów zawartych w aktach spraw związkowych powołanych w stanie faktycznym. Prawdziwość tych dokumentów nie budziła

wątpliwości Sądu jak również nie była kwestionowana przez strony. Poza tym ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na opinii biegłego z zakresu neurologii oraz częściowo na zeznaniach powódki.

Dowód z opinii biegłego z zakresu neurologii został dopuszczony przez Sąd z urzędu, gdyż powódka w trakcie postępowania wskazywała na dodatkową podstawę renty z tytułu zwiększonych potrzeb wynikających ze stanu zdrowia powódki. Sąd kierując się treścią art. 232 zd. 2 k.p.c. przeprowadził ten dowód z urzędu, powódka w sprawie działała samodzielnie, wielokrotnie zmieniała żądanie, pisma, które powódka formułowała w tej sprawie nie były czytelne w zakresie żądań, pomimo pouczeń ze strony przewodniczącego powódka nie przybrała sobie pełnomocnika ani nie zgłosiła wniosku o pełnomocnika z urzędu, w tym zakresie sąd wziął po uwagę stan zdrowia powódki wynikający z następstw wypadku. Sporządzona opinia w ocenie Sądu była fachowa i rzetelna. Została wydana w oparciu o dokumentację z leczenia powódki, bowiem powódka mimo pouczenia przez sąd o obowiązku stawienia się na badania, odmówiła udziału w badaniach. Ostatecznie powódka nie podtrzymywała żądania renty z tytułu zwiększonych potrzeb.

Zeznania powódki w zakresie istotnym dla sprawy co do wykształcenia powódki E. B. i posiadanego doświadczenia zawodowego zasługiwały na uwzględnienie, gdyż były zbieżne z dowodami z dokumentów. Sąd nie podzielił zeznań powódki w których twierdziła, że miała propozycję pracy na stanowisku egzekutora kredytowego w Banku (...). Z dokonanych przez Sąd ustaleń wynika, że w Banku (...) (obecnie (...))w tamtym czasie nie istniało takie stanowisko.

Sąd oddalił wniosek powódki o zwrócenie się do Banku (...) S.A. w W. o udzielenie informacji co do średniego wynagrodzenia pracownika tego banku posiadającego wykształcenie „półwyższe” z podstawową wiedzą bankową. Według sądu zgłoszony przez powódkę wniosek po ponad 2 latach od wszczęcia procesu był bardzo ogólny, nie nawiązujący do konkretnego stanowiska, ocenny – jak ocenić podstawową wiedzę bankową, a nadto spóźniony i uwzględnienie tego wniosku spowodowałoby przewłokę w rozpoznaniu sprawy.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo co do zasady zasługiwało na uwzględnienie.

Odpowiedzialność pozwanego względem powódki wynika z prawomocnego wyroku tut. Sądu z dnia 11 marca 1991 r. wydanego w sprawie I C 257/90, który ustalili odpowiedzialność pozwanego względem powódki za szkodę jaka może powstać w przyszłości w związku z wypadkiem z 5 kwietnia 1989 r., któremu uległa powódka. Bez wątplenia powódka na skutek wypadku utraciła całkowicie zdolność do pracy.

Najdalej idącym zarzutem w przedmiotowej sprawie był zarzut przedawnienia części roszczenia dochodzonego przez powódkę i zarzut ten okazał się skuteczny.

Podstawą żądania renty jest przepis art. 444 § 2 k.c., który stanowi, że w razie całkowitej utraty zdolności do pracy poszkodowany może żądać od zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedniej renty.

Co do zasady roszczenia cywilnoprawne o charakterze majątkowym ulegają przedawnieniu. Dochodzona renta jest świadczeniem okresowym. W odniesieniu do powództwa o samo prawo do renty zastosowanie ma art. 442¹ § 1 k.c., zaś poszczególne zaległe raty renty jako świadczenia okresowego przedawniają się z upływem lat trzech (art. 118 k.c.).

Powódka żądała świadczeń z tytułu renty od 1 stycznia 2003 r., przy czym żądanie zapłaty renty powódka zgłosiła w pozwie, który wpłynął do tut. Sądu w dniu 9 marca 2015 r. r., stąd zasadnie pozwany podniósł, że uległo przedawnieniu żądanie powódki za okres powyżej trzech lat od daty wniesienia pozwu tj . za okres od 1 stycznia 2003 r. do 8 marca 2012 r.

Przechodząc do rozważań dotyczących zasadności żądania mającego oparcie w art. 444 § 2 k.c., to orzecznictwie wskazuje się, że renta z tytułu utraty zdolności do pracy co do zasady powinna rekompensować poszkodowanemu uszczerbek, który wskutek uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia powstał w jego dochodach z tytułu pracy zarobkowej lub prowadzonej działalności gospodarczej. Będzie on równy różnicy między hipotetycznymi dochodami,

które osiągałby, gdyby nie doszło do zdarzenia szkodzącego, a dochodami, które uzyskuje, będąc poszkodowanym, uwzględniając także świadczenia otrzymywane z tytułu ubezpieczenia społecznego. Podstawę ustalenia wysokości renty stanowi zarobek netto. Świadczenie to wylicza się bez uwzględnienia tej części potencjalnych dochodów, którą należałoby potraktować jako zaliczkę na podatek dochodowy oraz składkę na ubezpieczenia społeczne, ponieważ odszkodowanie cywilne nie jest przychodem podlegającym opodatkowaniu podatkiem dochodowym od osób fizycznych ani oskładkowaniu składkami na ubezpieczenia społeczne (wyrok SA w Łodzi z 18 lutego 2015 r., I ACa 1218/14, Legalis nr 1229785).

W niniejszej sprawie niewątpliwym jest, że powódka E. B. na skutek obrażeń doznanych w wypadku z 5 kwietnia 1989 r. jest obecnie całkowicie niezdolna do pracy. Wniosek taki wynika z wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z 8 października 2003 r., sygn. akt VIII U992/03 w którym przyznano E. B. prawo do renty uczniowskiej od 1 stycznia 2003 r. na stałe. W uzasadnieniu tego orzeczenia wskazane zostało, że stan zdrowia powódki upośledza znacznie jej zdolność do podjęcia jakiegokolwiek pracy i nie daje możliwości uzyskania poprawy, gdyż uległ utrwaleniu. Pozostaje ona całkowicie niezdolna do pracy. Okoliczność całkowitej utraty przez powódkę zdolności do pracy na skutek wypadku z 5 kwietnia 1989 r. nie była kwestionowana przez pozwanego w toku niniejszej sprawy, wobec czego roszczenie powódki co do zasady zasługiwało na uwzględnienie.

Co się tyczy ustalenia wysokości uszczerbku jakiego powódka doznała na skutek utraty zdolności do pracy, to należało uwzględnić posiadane przez nią wykształcenie technika ekonomisty. Powódka ukończyła Liceum Handlowe w N. i uzyskała zawód technika ekonomisty, a w 1997 r. ukończyła Studium Zawodowe z wykształceniem technika ekonomisty o specjalności bankowej. Powódka twierdziła, że w przeszłości otrzymała propozycję pracy na stanowisku egzekutora kredytowego w Banku (...) i według zarobków na tym stanowisku domagała się ustalenia uszczerbku w dochodach, ale - jak ustalił Sąd - stanowisko takie we wspomnianym banku nie istniało. Należało więc odnieść posiadane przez powódkę wykształcenie do zarobków jakie uzyskiwałyby na lokalnym rynku pracy. W tym celu stosownie do wniosku pozwanego Sąd ustalił jakie zarobki osiągał technik ekonomista zatrudniony w (...) Spółdzielni (...) w N. na stanowisku specjalista lub samodzielny księgowy. I tak z ustaleń tych wynika, że w 2012 r. zarobił 18.934,26 zł netto. W kolejnych latach jego średniomiesięczne wynagrodzenie wynosiło: w 2013 r. - 2173 zł brutto (1.580,48 zł netto), w 2014 r. - 2.134,17 zł brutto (1.553,47 zł netto), w 2015 r. - 2376,43 zł brutto (1.752,23 zł netto), a w 2016 r. - 2167 zł brutto (1576,30 zł netto). W 2016 r. pracownik ten zarobił w sumie 20.341,22 zł netto, a za 4 miesiące 2017 r. osiągnął dochód wynoszący 7.151,07 zł netto. Kwoty te są hipotetycznymi jakie powódka mogłaby zarobić wykorzystując swoje wykształcenie. Nie stanowią one jednak w całości jej uszczerbku, ponieważ pobierała ona i nadal pobiera z ZUS rentę. Koniecznym więc było pomniejszenie hipotetycznych zarobków netto E. B. o świadczenia jakie otrzymywała z ZUS. I tak w marcu 2012 r. powódka pobrała rentę w wysokości 691,25 zł natomiast hipotetycznie zarobiłaby 1 577,85 zł. Należy jednak wziąć pod uwagę, że z uwagi na przedawnienie, roszczenie powódki może być uwzględnione dopiero począwszy od 9 marca 2012 r. Trzeba więc było przywołane kwoty proporcjonalnie pomniejszyć o świadczenia do 8 marca 2012 r. i w ten sposób ustalono, że od 9 do 31 marca 2012 r. powódka pobrała z ZUS 512,87 zł ($691,25 \text{ zł} : 31 \text{ dni} = 22,2983 \text{ zł} \times 8 \text{ dni} = 178,38 \text{ zł}$; $691,25 \text{ zł} - 178,38 = 512,87 \text{ zł}$), a zarobiłaby 1 170,67 zł ($1 577,85 \text{ zł} : 31 \text{ dni} = 50,8983 \text{ zł} \times 8 \text{ dni} = 407,18 \text{ zł}$; $1 577,85 \text{ zł} - 407,18 \text{ zł} = 1 170,67 \text{ zł}$). Jej uszczerbek w marcu 2012 r. wyniósł więc 657,80 zł ($1 170,67 \text{ zł} - 512,87 \text{ zł} = 657,80 \text{ zł}$). Od kwietnia do grudnia 2012 r. powódka otrzymywała z ZUS po 691,25 zł co przy hipotetycznych zarobkach wynoszących 1 577,86 zł oznacza, że poniosła uszczerbek w wysokości 886,61 zł miesięcznie. Łącznie jej uszczerbek w 2012 r. wyniósł więc 8 637,29 zł ($886,61 \text{ zł} \times 9 \text{ miesięcy} = 7979,49 \text{ zł} + 657,80 \text{ zł} = 8637,29 \text{ zł}$). Od 1 marca 2013 r. do 28 lutego 2014 r. powódka pobierała z ZUS po 717,35 zł netto. W 2013 r. pobrała więc łącznie 8 556 zł (2 miesiące \times 691,25 zł + 10 miesięcy \times 717,35 zł), a zarobiłaby 18 965,76 zł co oznacza, że poniosła uszczerbek wynoszący 10 409,76 zł. Od 1 marca 2014 r. do 28 lutego 2015 r. powódka pobierała z ZUS po 728,45 zł netto, a zarobiłaby w (...) (...) w 2014 r. 18 641,60 zł netto. W 2014 r. z ZUS pobrała więc w sumie 8 719,20 zł (2 miesiące \times 717,35 zł + 10 miesięcy \times 728,45 zł) co oznacza, że różnica między jej hipotetycznymi zarobkami, a tym co otrzymała wynosi 9 922,40 zł. Od 1 marca 2015 r. do 29 lutego 2016 r. powódka pobierała z ZUS po 757,21 zł netto, a mogłaby zarobić w 2015 r. 21 026,80 zł netto. W 2015 r. z ZUS powódka pobrała w sumie 9 029 zł (2 miesiące \times 728,45 zł + 10 miesięcy \times 757,21 zł) co oznacza że poniosła uszczerbek wynoszący 11 997,80 zł. Od 1 marca 2016 r. do 28 lutego 2017 r. powódka pobierała z ZUS po 759,13 zł, a więc łącznie w 2016 r. otrzymała 9 105,72 zł (2 miesiące

x 757,21 zł + 10 miesięcy x 759,13 zł). Jako, że w 2016 r. mogłaby zarobić w sumie 20 341,22 zł to oznacza, że poniosła uszczerbek wynoszący 11 235,50 zł. Od 1 marca 2017 r. powódka pobiera z ZUS po 854 zł, a więc w okresie objętym żądaniem skapitalizowanej renty tj. do 29 maja 2017 r. pobrała 4 026,16 zł (2 miesiące x 759,13 zł + 2 miesiące x 854 zł + [854 zł : 31 dni x 29 dni]). Do kwietnia 2017 r. zarobiłaby w sumie 7 151,07 zł, a więc średnio zarabiałaby po 1 787,77 zł miesięcznie. Do 29 maja 2017 r. zarobiłaby więc 8 823,51 zł (1787,77 zł x 4 miesiące + [1787,77 zł : 31 dni x 29 dni]). Od 1 stycznia do 29 maja 2017 r. poniosła więc uszczerbek wynoszący 4 797,35 zł. Łącznie tytułem renty skapitalizowanej od 9 marca 2012 r. do 29 maja 2017 r. należało zasądzić 57 000,10 zł, a w dalszym zakresie powództwo należało oddalić.

Odnosząc się do żądania renty bieżącej wskazać należy, iż powódka obecnie pobiera z ZUS po 854 zł netto miesięcznie ponieważ jest całkowicie niezdolna do pracy. Gdyby natomiast była w stanie pracować to mogłaby osiągać zarobki wynoszące po 1 787,77 zł netto miesięcznie. E. B. ponosi więc uszczerbek w wysokości 934 zł miesięcznie i taką też kwotę Sąd zasądził na jej rzecz tytułem renty – począwszy od 30 maja 2017 r.

Powódka nie wykazała dalej idących roszczeń stąd w pozostałym zakresie powództwo sąd oddalił.

Powództwo zostało uwzględnione w około 22% (68 208 zł z 302 400 zł) i w takim też stosunku Sąd nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Nowym Sączu część wydatków tymczasowo poniesionych na wynagrodzenie biegłego i należność szpitala (474,03 zł x 22% = 109,29 zł), oraz wobec zwolnienia powódki od kosztów sądowych należało ściągnąć od pozwanego kwotę 3 411 zł tytułem opłaty od uwzględnionego roszczenia (934 zł x 12 miesięcy + 57000,10 zł = 68208,10 zł x 5% = 3411 zł). Podstawą tego orzeczenia był art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U. z 2016 r. poz. 623 ze zm. – dalej: u.k.s.c.) w zw. z art. 100 k.p.c.

Jeśli chodzi o dalsze koszty sądowe niepokryte przez powódkę i koszty należne od powódki na rzecz pozwanego to Sąd postanowił odstąpić od obciążania powódki tymi kosztami na mocy art. 113 ust. 4 u.k.s.c. i art. 102 k.p.c. Sąd uznał, że sytuacja osobista, majątkowa, a przede wszystkim zdrowotna powódki przemawia za stwierdzeniem, że po jej stronie ma miejsce wypadek szczególnie uzasadniony.